

[Ib Thyregød.]

det drejer sig om arvelovgivning, er der en meget væsentlig forskel for arveladeren på, om arven går til familie eller den går til statskassen. Et af incitamenterne til den opsparing, som vi fra mange sider ønsker, er jo netop det, at man kan efterlade noget til sine børn og til sin øvrige slægt. For den person, som opsparer med dette formål, er det ikke ligegyldigt, om midlerne går i statskassen eller de går til legale arvinger, der- under fætre og kusiner.

Om det mellemdøde barns stilling vil jeg blot sige, at hvis man ser på de normale tilfælde, må den gældende ordning betragtes som tilfredsstillende. Dette med, at den pågældende ægtefælle eller svigerdatter er frasepareret eller fraskilt og måske gift på ny, er dog alligevel undtagelsestilfælde. I de fleste tilfælde har den gældende ordning fungeret rimeligt.

Arveordningens paragraffer 10-13 har ligeledes fungeret tilfredsstillende; jeg mener ikke, man kan sige, at de har virket urimeligt over for arvingerne.

Hvad angår arveforordningens § 27, 1. punktum, vil jeg sige, at det jo ikke alene er en regel, som har betydning for visse landejendomme, men også for forretninger. Det er et spørgsmål om generationsskifte, og det har betydning at opretholde denne regel, men det er jo muligt, at man gennem den nu foreslåede regel i § 26, stk. 2, kan finde frem til en lignende ordning; det afgørende har imidlertid været, at denne regel for så vidt igennem en række år har fungeret tilfredsstillende. Og når den højtærede justitsminister angriber reglen, må man dog sige, at for det første har det været således, at justitsministeriet har skullet konfirmere samtlige disse testamenter, og for det andet siges det udtrykkeligt i bestemmelsen, at de pågældende — andre arvinger — skal have deres tvangsarv; så noget indgreb i tvangsarven mener jeg ikke kan være foretaget.

Erna Sørensen: Jeg vil blot gøre en kort bemærkning til det ærede medlem fru Else-Merete Ross.

Vi er i udvalget noget forbavset over, at det radikale parti har ændret sit standpunkt fra første behandling til denne anden behandling, og den motivering, vi fik i dag, at det kun drejede sig om $\frac{3}{4}$ mill. kr., er jo

i virkeligheden slæt ikke det, det drejer sig om; det er ikke spørgsmålet om, hvorvidt det er et lille eller stort beløb; det er hele princippet. Men vi er jo så vant til, at det radikale parti fører store ord, så vi undrer os ikke over, at der er sket ændringer her, ikke alene angående fætre og kusiner, men også med det mellemdøde barns stilling.

Else-Merete Ross: Jeg erkender, at jeg havde det andet standpunkt ved første behandling, men jeg kan ikke se, at der er noget mærkeligt i, at man under en udvalgsbehandling kan lade sig belære om, at noget andet er rigtigt. Jeg har forelagt disse ændringer i min gruppe, hvor vi har drøftet dem, og vi er nu kommet til dette resultat. Jeg er ked af, at jeg ikke ved første behandling havde det rigtige syn, det, jeg har nu; men jeg synes, det er ganske meningsløst at blive bebrejdet, at man ændrer opfattelse, når man giver saglige argumenter for, at man gør det.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 64 stemmer mod 38.

§§ 3-5

vedtoges uden afstemning.

§§ 7-12, ændringsforslag nr. 3, § 13, således ændret, ændringsforslag nr. 4, § 14, således ændret, og §§ 15-18

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5

forkastedes med 64 stemmer mod 39.

§ 19

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 betragtedes som *bortfaldet* efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 5

§ 6

vedtoges uden afstemning.